

РЕШЕНИЕ

№ 3227

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1958** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на И. Я. Д. срещу решение от 24.07.2021 година, постановено по н. а. х. д. № 18265/2019 година по описа на СРС, 104 състав потвърждаващо Наказателно постановление № 866/2016 година на зам. началник на митница Столична. В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, в съдебно заседание от пълномощника на касатора че е изтекла предвидената давност по чл. 34 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и се претендират сторените по делото разноски. Заявява претенция за присъждане на разноски. Ответникът по касация- ТД Митница С. при Агенция Митници чрез процесуалния представител оспорва жалбата като неоснователна и се заявява претенция за присъждане на разноски. Прави

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Съдът с протоколно определение от 08.04.2022 г. се произнася по възражението на

представителя на ответника по касационната жалба като е установил, че СРС не е изпратил съобщение до касатора за постановен съдебен акт. При това положение, срокът за обжалване по отношение на касационен жалбоподател не е започнал и жалбата е процесуално допустима. Касационен състав няма правомощия да установи защо от администрация на СРС, не се изпраща съобщение на касатора в това производство, като се допуска касационната жалба да не е обвързана със сроковете за обжалване, поради „бездействие“ на съдебен служител.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, единствено във връзка с възражението за изминала абсолютна давност за налагане на административно наказание. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е видно, че административно-наказващият орган ясно и недвусмислено е посочил, че нарушението е извършено от касатора на дата 22.11.2016 година. От дата 22.11.2016 година е започнала да тече и предвидената в закона давност. По отношение на така извършеното нарушение е изтекла предвидената в закона абсолютна давност, която води до погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание. По силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. Единствената уредба в ЗАНН и то във връзка с давността, обхваща един случай: изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН). За съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК. За давността съдът е длъжен да следи служебно, като в глава IX от НК "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание" чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК/ действаща към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания, с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В чл. 81, ал. 3 от НК е предвидена обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). Тъй като наложеното наказание е имуществена санкция предвидената в чл. 80, ал. 3 от НК давност по отношение на този вид наказания е три години / тъй като давността е започнала да тече от 22.11.2016 година, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя е 4 години и половина, която безспорно изтича на 22.05.2021 година, след постановяване на съдебното решение на СРС и преди образуване на касационното производство пред този съд.

Давността има материалноправна същност. Решаващо за нея е погасяването на правото на държавата по наказателноправното, а не по наказателнопроцесуалното правоотношение. Държавата губи всякаква възможност да накаже нарушителя, а не само да проведе наказателно преследване срещу него. Нещо повече - именно защото "наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност" (чл. 21, ал. 1, т. 3 НПК), затова и наказателното производство "не се започва.., а започнатото се прекратява". Такова наказателно производство е или се

оказва безпредметно, и единственото основание за неговото продължаване е законният интерес на обвиняемия да бъде оправдан (арг. от втората алинея на цитираната разпоредба). Ако основание е наказателната отговорност, нейното установяване би позволило и санкциониране на нарушителя..

Правната същност на погасяването се изразява в изключване на възможността държавата да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения или поради последвала амнистия. Иначе казано тя губи тези свои права. При погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание държавата губи своите права по силата на закона, без да е необходим формален акт на неин орган. Правната невъзможност за упражняване на съответните права възниква за нея в момента, когато юридическият факт, предвиден в НК като основание за погасяването, се прояви в действителността. След неговото проявление всяка държавна дейност по осъществяване на съответните елементи от наказателната отговорност става противозаконна. Юридическите факти, които са правни основания за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание са общо три вида и са уредени в чл. 79, ал. 1 НК-когато деецът умре, когато е изтекла предвидената от закона давност. Когато е последвала амнистия. Давността обикновено се определя като период от време, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. Но в наказателното правоотношение правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

Под давност в наказателното право се разбира период от време, определен в закона, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. Правото да се изпълни едно наложено наказание може да се погаси и от изтичането на абсолютната давност по чл. 82, ал. 4 НК и тя е с една втора по-голяма от обикновената давност за погасяване изпълнението на наказанието. Единственото изключение в това отношение е предвидено във връзка с глобата, когато за нейното събиране е образувано изпълнително производство (чл. 82, ал. 4 от НК/, но това е изпълнителска давност, която е различна от давността по НК.

Решението на СРС следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което Наказателното постановление да бъде отменено. Претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на касатора за присъждане на разноски в искания размер също е неоснователна за пълния размер, предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатското възражение от страна на представляващия ответника по касационната жалба.

Претендираните разноски в размер на 9000 лева, платен адвокатски хонорар са несъответни на правната сложност, като касационен състав на АССГ и във връзка с направеното възражение за прекомерност на адв. възнаграждение, следва да присъди разноски в минималния размер, предвиден в чл. 18, ал. 4 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 7 909,56 лева.

Воден от изложеното, XX касационен състав на АССГ

С.- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 24.07.2021 година, постановено по н. а. х. д. № 18265/2019 година по описа на СРС, 104 състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА: ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 866/2016 година на зам. началник на митница Столична, с което на И. Я. Д., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 318978 лева на основание чл. 126, чл. 124, ал. 1 и чл. 128, ал. 2 от ЗАДС.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на И. Я. Д., ЕГН [ЕГН] сумата 7909,56 (седем хиляди деветстотин и девет лева и 56 ст) лв., разноси пред АССГ

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.